

Forslaget, det er af Hensyn til Fiskene. Det er af Hensyn til den Smerte, der forvoldes Fiskene ved i saaret Tilstand at skulle opbevares i længere Tid. Og med Hensyn til Savlystre tror jeg efter det Kendskab, jeg har til Fiskeri med Lyster, at de Saar, der kan tilføjes med Savlyster, i flere Retninger er meget større end de Saar, som man tilføjer med Piglyster. Det er ikke saa længe siden, vi havde et Lovforslag fremme her — jeg tror, det var den højtærede Justitsminister, der fremsatte det —, hvor Ministeren mente, at det vilde være urimeligt, at man skulde kunne bære levende Rødspætter ved Hjælp af en Strikke gennem Gællerne og Munden; vi vedtog, at dette skulde være forbudt. Hvorfor stillede Ministeren det Forslag? Det var af Kærlighed til Dyrene; han mente, det var urimeligt, at Dyrene skulde lide og lide i længere Tid ved at blive transporteret paa den Maade. Paa samme Maade finder vi det urimeligt, at Dyr, som er i den Grad saarede, som de bliver med Savlyster eller Krog, skal i et Døgn, ja, maaske i flere Døgn, leve med de Saar, som Mennesket har tilføjet dem ved Fangsten, og ene og alene, for at Fiskerne kan faa Lov til — f. Eks. med Hensyn til Torsk — at anbringe dem i Hyttetænder, hvor de kan holdes i Live i saaret Tilstand, maaske med Øjet rykket ud o. s. v., i flere Dage, inden de dør. Jeg opfordrer det høje Ting til at vise saa megen Kærlighed til Dyrene, at vi ikke her ved denne Lov tillader Anvendelsen af disse to Redskaber til Fangst af Fisk, medmindre Fiskene bliver dræbt, straks efter at de er fangede; saa tror jeg, det høje Ting vil have vist, at det ogsaa har Omsorg for de lavere Dyr, som Mennesket naturligvis søger at fange til sin Forsyning paa en, kan vi sige, temmelig brutal Maade og en Maade, hvorved det saarer dem ganske betydeligt.

Hermed skal jeg endnu en Gang anbefale det høje Ting at stemme for de Ændringsforslag, jeg her har omtalt.

Ordføreren (Sonne): Jeg ved jo af Erfaring, at Aalegaardsspørgsmaalet en Gang rejst er vel egnet til at skabe Brydninger, og saaledes gaar det ogsaa ved denne Lejlighed. Det ærede Medlem stillede sig nu ved sit sidste Indlæg paa ny paa Ejendomsrettens solide Grund, gørende sig til Talsmand for dens Ukrænkelighed. Efter min politiske Indstilling er det kun naturligt, at mit Grundsyn i saa Henseende er i principiel Overensstemmelse med det

ærede Medlems. Men vor respektive Stilling til Aalegaardsspørgsmaalet godtgør, at der ved Udformningen af dette vort fælles Grundsyn, ved dets Benyttelse til Bedømmelse af de Problemer, som Tiden og Udviklingen forelægger os, opstaar nogen Uoverensstemmelse. Jeg nærer med det ærede Medlem Ønske om at se Ejendomsrettens Ukrænkelighed bevaret i det længste, men jeg har med Grundlovens § 82 — eller den nye Grundlovs § 80 — Øje for, at Grundlinierne i Ejendomsrettens Ukrænkelighed paavirkes af Hensynet til Almenvellets Tarv, og ogsaa Almenvellets Tarv er Udviklingens Lov undergivet, thi alt strømmer, som allerede Heraklit udtalte for Aartusinder tilbage, og Strømhastigheden er i det mellemliggende Tidsrum saa langt fra aftaget, at den tværtimod maa siges at være sat stærkt op, endog saa stærkt, at jeg med det ærede Medlem til Tider har ondt ved at forsoner mig dermed; fordi Strømretningen viser umiskendelige Tendenser i Retning af en Begrænsning af Ejendomsrettens Ukrænkelighed. Jeg søger den dybere liggende Aarsag dertil i den stærkt tiltagende Folkemængde, fordi der ganske naturligt rejses Krav om, at ogsaa det øgede Folketal skal have Lov til saa vidt muligt at leve sit Liv i Solen. Jeg mener, at denne min Betragtning er berettiget, fordi det er ganske naturligt, at Almenvellets Tarv paavirkes, forskydes af den stærkt stigende Folkemængde, hvorved atter Grænselinien for Ejendomsrettens Ukrænkelighed paavirkes. Selvfølgelig er der et Forbehold med Hensyn til den Ejendomsret, der gælder Ejendele, som man ikke kan kræve afleveret under Paaberaabelse af Almenvellets Tarv. Af saadanne Ejendele kan der nævnes mangfoldige: Brugs- og Produktionsvarer, de Produkter, man fremstiller i sin egen Bedrift, o. s. v. De Forhold, under hvilke vi i Øjeblikket lever, viser, at selv paa dette Omraade, hvor Ejendomsretten skulde synes bedst betrygget, er det nødvendigt at foretage en Revision af vore hidtidige Anskuelser. Man beslaglægger mit Korn, man beslaglægger min Chilisalpeter, man truer mig med haarde Straffe, hvis jeg anvender en Haandfuld af min egen Rug eller min egen Hvede til at fodre mine egne Høns med; medens jeg, den lykkelige Besidder af en mig ved selveste Grundloven tilsikret ukrænkelig Ejendomsret, intet som helst har at skulle have sagt, men aabenbart gør vel i at erkende, at Forhold og Omstændigheder kan nødvendiggøre, at vi revi-